

Allmänna kommentarer av Barbro Börjesson, mentaltestdomare

Samtliga egenskaper, såväl exteriöra som mentala, är medfödda och utvecklas efter hand så länge hunden är ung. Runt tvåårsåldern blir hunden vuxen och är då att betrakta som "färdig" - dvs anlagsutvecklingen stannar upp och man kan konstatera att "så här är hunden". (Det är ju precis på samma sätt med exteriören. Man beskriver t. ex. hur hunden ser ut i en viss valppperiod, men inte förrän i vuxen ålder kan hunden bedömas som färdigutvecklad.)

Några exempel:

Hårdhetsgraden visar bl.a. en hunds rangkänsla och förmåga att "komma ihåg". Alla valpar är att betrakta som veka eftersom unga hundar måste visa undergivenhet mot dem som är äldre, och samtidigt lära sig snabbt hur man som valp uppträder för att få det så bra som möjligt. Alla hundägare vet ju också hur lätt det går att lära valpen olika saker. Det innebär att man inte kan fastställa "hårdheten" förrän hunden är minst 2 år. Det är alltså helt i sin ordning att få hunden bedömd som vek eller t.o.m. "mycket vek" som ung hund. Men i vuxen ålder tror jag att en hund i sig själv trivs bäst om anlaget utvecklats upp emot "något vek". Beteckningen "vek" är inte att betrakta som nedvärderande, men en vek vuxen hund kräver en kunnigare förare eftersom hunden snabbt kommer att lära sig allt den själv vill.

Valpar och unga hundar bör oavsett ras vara öppna och tillgängliga för att våga lära sig mycket om livet och tillvaron. Först när hunden börjar bli vuxen och mogen kan den vara reserverad, på det vänliga, orädda och högdragna vis som är så typiskt för en ridgeback.

När det gäller dådkraft så kan vi utgå ifrån att hundar - precis som människor - utvecklar ett "mod" med åren. Unga hundar ska alltså inte vara modiga eftersom man SKA fly när man blir rädd och är liten! Men som vuxen är det säkert trevligare att besitta ett lagom stort mod. Att helt enkelt slippa bli rädd. Min uppfattning är att värdet "liten" och "måttlig" är att betrakta som idealiskt för en ridgeback. Mer behövs inte! Jag tror att rädsla är viktigt för lejonjägare - men här i landet måste hundarna kunna klara vardagssituationer, utan att reagera med så starka känslor för att undvika/fly som jag upplevt i rasen. Rädsla kan ju utlösa aggressivitet. Ridgebacken har antagligen genetiskt en väl utvecklad skärpa och försvarslust, och kombinationen rädsla-skärpa-försvarslust kan bli otrevlig för många ridgebackägare. Det är säkert den blandningen som ofta ställer till så mycket bekymmer!